

Mínojci - nástupci Atlantidy

Záhady mínojské civilizace... O čem mlčí disk z Faistu? Kým byli Hyksósové, kteří dobyli Egypt a vládli mu více než století? Ovládli Egypt Semité? Nebo možná v Egyptě nebylo žádné židovské zajetí, jak je popsáno v Bibli, ale bylo to přesně naopak? Co zahubilo mínojskou civilizaci? Možná se to všechno opakuje v našich dnech... jen s jinými herci?

Historie se v poslední době stává často spornou. Mnohé z toho, co jsme se kdysi učili, začalo být považováno za nesprávné a zfalšované. Mnohé na této vlny je nyní stále falšováno. A samotný čas se posunul více než jednou, takže ani radiokarbonová metoda není pomocníkem. Data, o kterých vědci mluví, se vůbec nemusí shodovat s realitou. Zdá se tedy, že o tom, co se skutečně stalo, vůbec nevíme. Ledaže by... stroj času.

Takovým strojem času může být do jisté míry metoda vědomého snění. Informace získané pomocí ní ale zatím nejsou prokazatelné a mnohými jsou považovány za pouhé pohádky. Ale i tak mohou být všetečné. Dnes si tedy povíme něco o Mínojcích a jejich záhadné kultuře. Informace byly předány prostřednictvím vědomého snění.

...Těžké palmové listy líně šustí, zakrývajíce dlouhým stínem před spalujícími paprsky. Vpředu, v bílém oparu stoupajícím z horké země, jsou vidět vysoké a tlusté sloupy, korunované kamennými palmovými listy a obrovskými kamennými lotosy. Drží těžké klenby paláce. Do jeho chladných sálů vedou četné schody. „*Tohle je starověký Egypt,*“ něco mi našeptalo v nitru. Zdá se, že jsem skončila v těle nějaké dívky a jejíma očima si začínám uvědomovat, co se kolem děje.

Stojím pod palmou na nádvoří obrovského paláce. Vzadu šplouchají trysky fontány. Na jejím úpatí na vodě se pohupují nevelké růžové lotosy v podobě krokodýlí hlavy. V dálce jako mumie stojí stráže v šedých bederních rouškách a černých plstěných parukách. V ruce mají dlouhá kopí. Přiblížila jsem se k fontáně a téměř jsem šlápla na svůj dlouhý průsvitný hábit se zlacenými lemy. Z vody na mě koukala mladá dívka se zlatým diadémem s kobrou. Vlasy měla spletené do mnoha copů zdobených zlatými řetízky a kameny. Naklonila jsem se - dívka ke mně přistoupila a byl vidět nádherný přehoz. Byla mým odrazem, nebo spíše odrazem té, v jejímž těle jsem skončila. Za zády se ozvala nesrozumitelná řeč. Zdálo se, že mě volá jemný mužský hlas, nebo spíše tu dívku u rybníku s fontánou.

A pak se najednou všechno stalo pochopitelné a jasné, úplně jsem se cítila jako ta Egyptanka. Volal mě můj otec. Je to skvělý člověk. Celý Egypt, země boha Ptaha

(Ki Hu Ptah), k němu vzhlíží a poslouchá ho. Jmenuje se Ramses. Je jediný, koho teď mám, protože moje matka zemřela. Jsou tam samozřejmě sestry a bratři. Ale bratři jsou daleko a já mám blízko jen ke dvěma sestrám. Se svou plně vlastní sestrou od jedné matky, a s druhou a její matkou - Isitnofreth. Isitnofreth je jediná, kdo nyní podporuje mého otce, opravdu miluje jeho i nás, jeho dcery. Nahradila mi matku.

„*Maeretamon!*“ zavolal na mě znovu otec. Zajímalo by mě, proč tento oficiální název? Je dnes nějaká oficiální recepce, nebo někdo přijel z jiných zemí?

Na Slunci se vznášel zvláštní mrak. Otočila jsem se. Otec stál na schodech sám. Jeho bílé roucho vlálo v sílícím větru. Jeho podivné poryvy vyvolávaly úzkost. Rozběhla jsem se k otci.

Mluvil rychle, ale vše se okamžitě přeložilo někde v mém nitru a všechno bylo jasné

„*Keftiu zemřela,*“ řekl Ramses. Keftiu je to, co my (v Egyptě) nazýváme zemí moře na sever od nás, a oni často sebe nazývají Kaft Minos. Minos znamená v jejich jazyce ‚královský‘. Jejich hlavní město se nachází ve městě Knossos, na obrovském ostrově Kaft (Kréta). Můj otec mi často vyprávěl o této zemi, že jednoho dne její válečníci, sjednoceni s jinými kmeny, napadli Egypt a dobyli ho. Tito lidé v Egyptě byli nazýváni Ghaksas (Hyksósové). Tady bylo jejich město, kde můj otec postavil své hlavní město, Per Ramses.

„*Keftiu už není,*“ pravil otec, „*kolik životů bylo zmařeno... a kvůli čemu,*“ bědoval.

„*Co se jim stalo?*“ Zeptala jsem se.

„*Pojďme do domu. K našim břehům přicházejí obrovské vlny. Poslal jsem muže na všechny strany, aby předali zprávy na pobřeží. Jinak se nebudeme moci vyhnout obětem. Avšak ten mrak se mi nelíbí. Opravdu přijde popel k nám?*“

Včera ten podivný tulák, který se vydává za mého příbuzného - Moiša (Mojžíš) říkal, že údajně jeho bůh Jahve potrestá mě a Egypt tresty, pokud nepropustím Židy. Ale ať jdou... Ale ne, oni nechtějí jen odejít, ale chtějí, abych jim vybavil karavanu a kompletně jim zajistil cestu. Dokonce mi řekl cenu...

A jaképak je to zajetí. Jejich předkové sami kdysi napadli naše země a nejprve rozdrtili Keftiu. Smísili se s nimi a stali se Ghaksy (Hyksósy).

Zdá se, že jeho Jahve potrestal nejdříve Keftiu a nyní mi přináší její popel.“

„*Ničemu jsem nerozuměla,*“ řekla jsem.

„*Hned to vysvětlím.*“

Vešli jsme do malého sálu, kde obyčejně otec vyprávěl zajímavé příběhy o různých zemích. Byl zde křišťálový model Země. Otec ho přinesl ze Sfingy u pyramid. Jednou řekl, že Atlantáné jej vyrobili v Atlantidě, a pak byl uschován pod Sfingou. Když se modelem otáčelo, bylo možné vidět, co se v té či oné zemi děje nyní nebo v minulosti. Existovaly porůznu nějaké možnosti otáčení (různé režimy zobrazení).

Otec znovu přešel ke glóbu a ukázal na něj prstem. Glóbus se okamžitě rozzářil namodralým světlem. Na jednom místě ale pulzoval rudě.

„Podívej, tohle je Keftiu neboli Kaft Minos, jak se sami nazývají. Explodovala tam sopka na ostrově Fira (aka Théra nebo Santorini - moderní název). Ostrov Théra se rozpadl a hoří,“ pokračoval otec. *„A je to obrovská vlna. Až bude Slunce na obzoru, dopadne na ústí Nilu. Nil může téct pozpátku. Je nutné, aby v tuto dobu nikdo nebyl na břehu, rozumíš? Před pěti slunci (před pěti dny) jsem poslal zprávy po celém pobřeží, protože glóbus již ukazoval červenou skvrnu na Théře. Dnes ráno vyletěla Théra do vzduchu.“*

Vtom do síně vstoupil Semech, asistent mého otce. V rukou držel svitek. *„Všichni tady dali pečetě, že se lidé stáhli z pobřeží do vnitrozemí,“* řekl otcí.

„Sláva Amonovi. Sleduj situaci.“

Semech se uklonil a odešel.

A dál jsem se dívala na glóbus. Obrázek se přiblížil. Všechno tady hoří. Obrovská část ostrova se potopila a propadla na dno. Vlny se nad ní zavřely. Obrovský černý sloup popela stoupal ke Slunci. Nedaleko zničené Théry byl ostrov Kaftor (Kréta). Otec mi jej mnohokrát ukazoval. Zemětřesení většinu ostrova svrhlo do moře. Zůstal z něj ubohý kousek. Na samém okraji tohoto místa kouří ruiny paláce Knossos. Hlavní město Keftiu, Knossos, je celé v plamenech. Lidé utíkají

všemi směry. Stěny a sloupy se hroubí a padají. Hle, spadla socha obrovského býka. Podobné ničení je i na dalších ostrovech v oblasti. Několik malých ostrůvků zcela zmizelo v propasti. Na Théru je vůbec děsivý pohled. Ohnivá lávová kaše protéká celým ostrovem do moře a způsobuje, že se vlny vaří.

„Proč oni?“ Vyklouzlo ze mě.

„Pohár trpělivosti Země přetekl, strpět cizince z Nibiru, kteří se usadili na hoře Sinaj.“

„Ale co s tím má společného Sinaj? Všechno je tam v klidu.“ Pohlédla jsem na glóbu směrem k Sinajské poušti. Všechno tam bylo opravdu tiché.

To je pravda, takže Anunnaki - tito cizinci z Nibiru odvezli všechno pryč, a udeřilo, tam, kde to bylo tenké. Vypadá to, že tito oklamaní Keftiuové či Mínojci si odpracovali své. Teď už nejsou potřeba.

Otec - Ramses se dotkl glóbu a ten začal ukazovat minulost. Otec začal své vyprávění.

„Vidíš, tohle je prastará země Ilyrijská.“ Otec ukázal na velkou suchou zemi a mnoho velkých ostrovů vedle ní. Kupodivu na severu Egypta (Středozemního) nebylo žádné velké moře.

„Tato země byla obydlena národy Salamandrů, jak se nazývali. Byli to potomci cizinců ze síně (souhvězdí) Ještěrky a cizinců ze souhvězdí Lyry. Proto se jim říkalo Ilyrové. Bylo to v éře Atlantidy. Atlantida využila své moci, dobyla Ilýrii a učinila z ní svou kolonii. Centrem země Ilyrů bylo velké město Knossos. Atlantida ho lstivostí obsadila a dosadila tam krotkého vládce.“

Právě tito lidé trpěli experimenty Atlantánů. Kolik příšer pak Atlantané vytvořili, aby potěšili Anunnaki z Nibiru, když jim dodali výsledky svých experimentů - nový materiál pro experimenty již na Nibiru? Sirény, kentauři, gorgony, hydry a další monstra - to jsou šílenci z laboratoří Atlantánů. A to vše v ilyrijské zemi. Tady na obrovském ostrově Kaftor (Kréta), kde se nacházelo hlavní město Ilýrie, jedna z manželek atlantského diktátora Chrona jednou uprchla od svého krvavého manžela. Zde porodila syna Dia a schovávala se s ním. Vždyť Chronos poslal všechny své ženy, které porodily syny, do exilu na Měsíci, aby neviděl dědice. Snil o osobní nesmrtelnosti a nutil své vědce, aby hledali elixír. Nechtěl nikomu předávat moc v Atlantidě, ani svým synům.

Ale o něm to je jiný příběh. A taky skončil. A Atlantidě vládl jeho syn Poseidon. I když i on poslouchal Anunnaki z Nibiru a dělal vše na Zemi, aby se jim zalíbil. Aby je potěšil, začal válku s Hyperboreou.

A tak nastal čas velké války Atlantidy s velkou zemí Hyperborea. V této době vyšel z Hyperborey národ Chimérů (Kimmerijci). Vtrhli do Ilýrie a osvobodili téměř celé její území (viz téma: Tajemství dolmenů a historie starověkých národů Krymu).

Jenže v té době Atlantané učinili zoufalý krok a na popud Anunnaki postrčili svou technikou jádro Země, aby Hyperboreu zničili jednou ranou. Ale zničili především sami sebe (viz témata: Atlantida – zrození a smrt, Bermudský trojúhelník Atlantidy, Bohové a lidé Hellady žili společně, Měsíc - archa Atlantánů).

Mořské vody zaplavily Ilýrii. Tehdy zemřelo mnoho lidí a z Ilýrie zbyly jen ostrovy a členitá pobřeží (budoucí Evropy). (Tak vzniklo Středozevní moře.) Tisíce let na těchto místech přežívali lidé, kteří na troskách založili zemi Keftiu. Chimérové (Kimmerijci) se s nimi částečně smísili, částečně migrovali do jiných oblastí.

Uplynulo mnoho staletí. Do Keftiu pronikaly různé národy a mísily se s místními obyvateli. Původní obyvatelé Salamandra si ale svou minulost pamatovali ještě dlouho. Uchovávali si své písmo. A pak se v „rámečku“ objevil faistský disk. Ano, tato písemnost je napsána ve starověkém jazyce Salamandrů. V době Atlantánů se disky používaly pro čtení v automatických zařízeních, proto se záznamy pořizovaly ve spirále, vždyť právě vesmír se čte ve spirále. Po smrti Atlantidy neexistovala žádná čtecí zařízení, stejně jako záznamová zařízení. Lidé ale dál pokračovali v zápisu na disky ve spirále. Vždyť ještě i před Atlantány tak psali. Tento disk byl uložen ve starověkém chrámu Knossu, hlavním městě země Keftiu. Vyprávěl o historii stvoření světa. Ale po smrti Atlantidy dokončili lidé z Keftiu svůj příběh z druhé strany o tom, co se stalo po potopě. Proto také celý tento příběh začíná vlnami potopy a záchranou na člunech před nimi. První část vypráví o stvoření vesmíru z květu světa, symbolu rozvíjejícího se, kvetoucího jako lotos či papyrus.

Ale všudypřítomní Anunnaki z Nibiru opět začali sprádat své plány na přetvoření světa. Zničení Atlantidy a Hyperborey jim nestačilo. A hlavním nástrojem v jejich záležitostech byl vybraný pokusný národ těchto Židů nebo Judejců, jejichž Moiša (Mojžíš) se zdá být mým vzdáleným příbuzným. Tento odpadlík od víry Achnaton

jednou vyšel vstříc židovské milence. Nyní se také objevil příbuzný z tohoto národa, vytvořeného Anunnaki v jejich experimentech,“ řekl otec s hlubokým povzdechem.

„Stále více těchto Židů a jejich spřízněných kmenů začalo pronikat do země Keftiu z východu. Nejprve to byli kanaánejští příbuzní pronásledovaní Židy, kteří považovali za svého boha Baala, velkého Učitele z býčích a lvích civilizací, které pocházely z jiných souhvězdí, jenž představěl město Baalbek. Tento Baal se dlouho snažil Anunnakiům vzdorovat, za což byl jimi v židovských písmech nazýván d'áblem. Uctívači Baala zaplnili zemi Keftiu. Také uctívali Ištar. Kult Ištar v Keftiu se postupně mísil s kultem bohyně Chimérů (Kimmerijců), které se říkalo Kelin, a s místní Artemis (Artemida). Ale léta atlantské nadvlády a potomci kanaánských Chaldejců, kteří uprchli do Keftiu, z ní udělali novou smíšenou bohyni, nesoucí v ruce hada a oblečenou do chaldejského hávu. Mimochodem, podobné oblečení s obnaženou hrudí nosili i pozdější Atlant'ané.

Potom Anunnaki, s pomocí Abrahamitů (potomků chaldejského Abraháma), kteří pronikli do Keftiu, dosadili svého krále. A samotná země byla od té doby nazývána zemí Mínos, což znamená ‚královský‘. Anunnaki vždy nazývají své vybrané vyvolenými nebo královskými.

Za tohoto krále bylo poslední monstrum atlantských experimentů - Minotaurus uvězněno v labyrintu, kde se mu podle nového náboženství přinášely oběti. No a toto nové náboženství pro Mínojece - nový lid země Mínos, vytvořili Anunnakiové, kteří dosadili své kněze.

Ze země Keftiu tak vznikl semitský stát Mínos, podobný starověké Chaldeji. Ano i jazyk se mezi Minojci oficiálně stal semitský.

Jenom Anunnaki nezačali z Minosu dělat úplně židovský stát, který tehdy vůbec ani neexistoval. Všichni Židé byli poloviční Chaldejci. Židovský stát nikdy neexistoval. Moji předkové je neměli odkud vzít do zajetí. Pouze šílenci Moišovi to z nějakého důvodu není jasné.

Anunnaki tehdy potřebovali nové chaldejské království, toliko hned vedle Egypta. Král Mínosu se jednou rozhodl, že je nástupcem Atlantidy. Samozřejmě se nerozhodl sám, ale pomohli mu anunnakijští mudrci. A jednou je nástupcem, pak musí obnovit bývalou velikost a území. Mnoho kmenů bylo v té době dobyté Mínojci. Podrobili si polovinu Malé Asie a přistáli na březích budoucí ‚země zaslíbené‘. Tam byli nazýváni jménem Pelištim (Filištíni).

Stejní Filištíni napadli severní Egypt. Místní národy ústí Nilu jim říkali ‚Ghaksas‘ (Hyksosové). Poté dobyli téměř celý Egypt, přičemž využili slabosti tehdejších faraonů a zpronevěry jejich velmožů.

Ghaksas v překladu znamenalo krále - zajatce. Není to divné? Tito lstiví lidé, kteří se prostě vydávali za zajatce faraona, vtrhli hlouběji na egyptské území, aniž by vstoupili do války. Ale faraony ani nenapadlo je zajmout. Vystěhovat je kvůli místní zpronevěře bylo prakticky nemožné. Ghaksasové dávali zlato místním úředníkům a usadili se v egyptských zemích. Zamořili zemi jako kobylky. Za zlato si začali kupovat svobodu Egyptanů a dokonce i místa úředníků. A pak malá vzpoura a jeden z nich se stal faraonem.

Pelištim, Ghaksasové jsou jeden a ten samý národ, který nezná svou vlast. Ostatně Mínos - Keftiu nebyl jejich vlastí. Uzurpovali moc v Keftiu a udělali z této země jen svou další zastávku. Divní lidé, kteří žili jen pro své obohacení, a basta. Neměli vůbec žádné morální zásady. Nemohu jim říkat Keftiu nebo dokonce Mínojci. Skuteční Keftiu a dokonce i pozdní Mínojci byli ztraceni ve vnitrozemí země Mínos. Nahoře byli tito Ghaksasové. Z Egypta je vyhnal faraon Ahmose I. Zahnal je až do Asie, kde se spojili se svými příbuznými, národem Filištínů.

V historii ještě nebyli žádní Židé. Tito Židé, o kterých mi vypráví šílený Moiša (Mojžíš), jsou jen poegyptštění Ghaksasové. A je jich tolik, že je egyptská země už nemůže živit. Ať jdou do své země. Je jen zajímavé, kam přijdou, protože jejich filištínští příbuzní tam žijí už dlouho,“ opět neudržel emoce otec.

„Ale teď Keftiu - Mínos umírá před našimi očima. A to všechno pro podivnou víru, kterou jim od Anunnaki přinesli chaldejští kazatelé - Abrahamité.“

„Jakoupak takovou novou?“ namítla jsem tehdy, „víru v Baala nebo v minotaura?“

„Ne. Úplně novou a zvláštní. V nějakého mesiáše - mladíka, který přijde a zachrání je ode všech hříchů života. Říkají mu Kúros. Chrám Kúra byl zřízen právě na ostrově Théra.“

A pak na křišťálovém glóbu se najednou posunovaly obrázky tohoto chrámu. Socha mladíka byla zcela nahá. Sluhové také nenosili oblečení. Tento mladík k nim údajně přišel pro ‚čistou‘ lásku stejného pohlaví, aby neposkvrnil svět temnými ženskými energiemi...“

„Příšerné náboženství,“ pokračoval otec. „Naprosté šílenství a perverze. Ženy by údajně měly žít ve svém vlastním světě a muži ve svém. Vidíš, támhle je socha Koré. To je jejich bohyně pro ženy. Je ale celá zabalená do látky, aby svým vzhledem neposkvrnila svět. Nevím, co mají v hlavách a co jim Anunnaki vnukli prostřednictvím abrahamitských proroků. Kolikrát jsem vyprávěl Moišovi o těchto Anunnaki, ale on mě neposlouchá, pořád jenom: Jahve, Jahve. A tito lidé svého Kúra obdivovali a doobdivovali. Tam bohy nehledají. Nevidí skutečné bohy - vůdce lidstva, ale poslouchají pohádky, že jejich bůh za ně všechno udělá a stačí se jen modlit. Cožpak vedou hloupost a lenost k seberozvoji?“

Kde je teď ten Kúros? Shořel v ústí sopky. Kde je teď podivná země - také v ohni. Ale ti, kteří ji do takového stavu přivedli, se rozlezli jako kobylky po zemi. Moiša by je měl co nejdříve někam odvést. Budu pro něj sbírat zlato, aby prostě uspěli. Ať jdou ke svým rodičům - Anunnaki, možná pak nechají na pokoji jiné národy... Ačkoli, bohužel, nenechají. Vidím, že v budoucnu zase budou vytvořeny takové podivné státy, taková země se bude jmenovat Chazarský kaganát a možná nebude jediná.

Rozdělí ji také na části, protože na zemi není místo pro země - parazity. Takže vulkán na Théře má částečně pravdu.“ Takto uvažoval otec, ale pak se ve dveřích znovu objevil jeho pomocník Semech.

„Co se přihodilo?“ zeptal se Ramses.

„Popel,“ odvětil Semech. S otcem jsme spěchali do další místnosti na terasu paláce. Odtud je vidět Nil. Podivný šedý déšť se lil jako stěna. Období dešťů je ale ještě daleko.

„Ó, Amone, ó velký Ptahu, Osire a Isido, zachraňte mou zemi a její lid,“ prosil otec. *„Zachraňte ji před neštěstím seslaným přivandrovalci z Nibiru. Jsou to oni, kdo nesou popel a popelový déšť svými nástroji. Zastavte je. Dejte mi znamení, jak to zastavit...“*

Otec popadl svůj amulet v podobě kobry kousající se do ocasu. Už dříve vyprávěl, že tento amulet mu dal sám Amon, když se s ním setkal v poušti (viz téma: Exodus Židů z Egypta - kdo oklamal Mojžíše).

Z amuletu vytryskl modrý paprsek. Udeřil do šedého mraku. Ozval se hrom, blýskalo se. Mrak se rozpadl na několik. Hle, spousta blesků již prolomila šedý závoj. Slunce vykouklo z temnoty. Ó veliký Ra, jsi zase s námi...

Ale pak jsem vyletěla z těla Ramsesovy dcery a viděla je ze strany. Jasně sluneční paprsky osvětlovaly vše kolem. Egypt byl zachráněn, mraky byly rozptýleny, popelavý déšť ustal. Nad zemí se zvedla duha.

„Jednoho dne Země svrhne tyto Anunnaki a jejich pomocníky ze sebe. A to se také stane pomocí sopky ve vzdálené zemi za velkým oceánem. To je velké znamení Amona,“ tak se překládala slova Ramsese, která pronesl, když viděl mnohabarevnou oblohu...

Zapsala Valeria Kolcova 13.02.2015